

Ki vagyok én?

Szoktam nézegetni magam a nagyítómmal. Figyelem a szemem mintázatát, az íriszt, meg az ujjlenyomatomat, amit ott hagyok mindenhol. Ezek alakzatában különbözöm a világ összes emberétől. Néhány tulajdonságomban viszont csaknem azonos vagyok másokkal. **A kíváncsiságom az enyém.**

Nemcsak az ujjlenyomatunkban különbözünk minden más embertől. Több ezer baktériumfaj él a bőrünkön, amelyek hasznosak számunkra. De hogy a több ezerből egy adott ember bőrén melyek találhatóak, ugyanúgy egyedi, mint a bőrreljolat lenyomata.

Olykor, ha anyukám haragszik rám, azt mondja, tiszta apád vagy. Nem tudja, milyen szívesen hasonlítok rá! Azt mondják, a gyerekek fele részben az anyukájuktól, fele részben az apukájuktól kapják a sejtjeikben lévő örökítőanyagot. De ez mit jelent? Félig olyan vagyok, mint ők? Félig úgy teszek majd felnőtt koromban, mint az egyikük, s félig, mint a másikuk? **A kétségeim az enyéme.**

Szeretnék olyan ügyesen szerelni, mint az apukám, és olyan gondoskodó lenni, mint az anyukám. De nem szeretnék olyan dühös és szomorú lenni, mint néha ők.

A sejtekben lévő örökítőanyag, a DNS, illetve a benne lévő gének nem tulajdonságokat örökítenek át, hanem csak azok kialakulásának lehetőségét. Nagyon bonyolult kölcsönhatásokon múlik, hogy egy adott lehetőségből lesz-e valóságos „tulajdonság”. Függ attól, hogy a másik szülőnktől ugyanarra a tulajdonságra (például a fülcimpánk alakjára) nézve mit örököltünk, függ más gének befolyásától és még sok minden mástól. Ezért sokkal bonyolultabb módon vagyunk olyanok, mint apánk vagy anyánk.

Van, amiben teljesen más vagyok! Egyikük sem tud például olyan jól énekelni, mint én. Állítólag az ő szülei sem tudtak, sőt az egész családban csak én vagyok ebben ügyes. Akkor ezt honnan szereztem?
A vágyaim az enyéme.

A gének elsődlegesen testi tulajdonságok kialakulásával kapcsolatosak. Lelki tulajdonságok, jellemző lelki adottságok, tehetségek öröklése ezeknél sokkal bonyolultabb. A zenei tehetségnek van valamilyen mértékben örökletes alapja. Szép példákat lehet hozni erre, híres muzikusok családját. De ne felejtjük el, hogy az ellenpéldák száma még nagyobb. Ha a zenei tehetség az öröklődésen múlna, majdnem minden zenésznek muzikusok lennének a gyerekei is. De nem így van. Kodály Zoltán úgy vélte, „nincs botfűlűnek született gyerek”, csak olyan, akit nem ért elegendő értékes zenei hatás.

Vagy inkább olyan vagyok, mint a festék?
Összekeverünk két színt, és kijön belőle egy harmadik, ami soha többé nem lesz olyan, mint az előző kettő volt, és szétválasztani sem lehet többé? Vagy mint egy étel, amiben összefőnek, és egyben meg is változnak az ízek? **A képzeletem az enyém.**

A kislábujjam éppúgy görbül, mint apué, a szemöldököm formája pedig anyutól van. Ezt nem ők döntötték el, de azt igen, hogy a családnévemet aputól, a keresztnévemet anyutól, sőt a nagymamámtól kaptam. Ha bemutatkozom, el is csodálkozik mindenki, mert nem túl divatos név. Ha kinevetnek miatta, szégyellem, pedig valójában nagyon tetszik, hogy nemcsak az osztályban, de még az iskolában sem neveznek így senkit. **A titkaim az enyéme.**

A mosolyom a nagynénikémé, a termetem a nagymamámé, de akkor mi az enyém?

A termetet, a testmagasságot több gén együttesen határozza meg. Mindkét szülőnktől öröklünk valahány „magas” gént, s várhatóan - de nem feltétlenül, hiszen sok más tényezőtől is függ, hogy milyen magasra nővünk - a kettő átlaga körüli lesz a tényleges testmagasságunk.

Az örömöm, a bánatom, az álmaim enyéme-e?
A dühöm, amit akkor érzek, ha bánatanak, az enyém?
A kérdéseim az enyéme.